

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῦνται ἐγγράφοντα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Βασίλιας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀποστελ-
λοῦστος δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀρροῦσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταδόλουται διεύθυν-
σιν ἀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι
γρομμυτῶσιν 50 λεπτῶν
ποδὲς ἐκτίπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ντὸς ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ καθήκοντα τῆς γυναίκος πρὸς τὴν πατρίδα (ὑπὸ δος Μαρϊάνθης Βάλληνα). — Αἱ γυναῖκες καθηγῆσαι (ὑπὸ Παρνασίας). — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Εἰς Λουτράκι. — Τὰ ἀρώματα (ὑπὸ κ. Marie Jouvence ἱατροῦ). — Μητέρες καὶ παιδία. — Μαθήματα δ' ἀλληλογραφίας (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Αἱ Γυναῖκες καὶ τὸ ποδήλατον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. Συναγαί. — Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πολυετής δικιμονὴ ἐν Γενεῦ τῆς Ἑλβετίας, ἥτις θεωρεῖται ὡς πρότυπον χρητῆς κυβερνητικῆς διοικήσεως, ἐπιβάλλει καὶ εἰς ἐμέ, ὡς Ἑλληνίδα, τὸ καθήκον νὰ δημοσιεύσω βραχείας τινὰς σκέψεις περὶ τῶν καθηκόντων τῆς γυναίκος πρὸς τὴν πατρίδα τῆς. Φρονῶ, ὅτι τὰ ἀγαθὰ ἐν Ἑλβετία δὲν ἀπορρέουσι μόνον ἐκ τοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῆς χρηστῆς διαπαιδαγωγῆσεως ἀμφοτέρων τῶν φύλων, προπάντων τῆς γυναίκος, ἥτις δικαίως πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ὁ πρῶτιστος παράγων τῆς ἠθικῆς τελειότητος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς προόδου, τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐκλείας τῶν ἐθνῶν. Εἴχε λοιπὸν δικαίον ὁ Jean Jacques Rousseau εἰπῶν «δώσατέ μοι μητέρας, ἵνα δώσω ὑμῖν μεγάλους ἀνδρας». Ἀληθῶς οἱ πλεῖστοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶχον μητέρας παραδειγματικὰς.

Πάντες καὶ πᾶσαι, Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, δυσανασχετοῦμεν διὰ τὴν νῦν κακοδαιμονίαν τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος, αἰτιολογοῦντες ταύτην ἕκαστος καὶ ἐκάστη κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν. εἰ μὲν ἐκ τῆς μακραίωνος ξενικῆς καὶ βαρβαρικῆς δουλείας, οἱ δὲ ἐκ πολιτικῶν περιστάσεων ἀντιξῶν· οἱ μὲν ἐκ τῶν στενῶν ὀρίων τοῦ ἀνεξαρτήτου βασιλείου, οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐλλείψεως καλῶν παιδαγωγῶν.

Καίτοι στερουμένη τῆς ἀρκούτης πείρας, ἐπιτραπήτω μοι νὰ θεωρήσω πλημελεῖς πάσας ταύτας τὰς αἰτιολογίας.

Πρῶτον, διότι ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μας ἀνεφάνησαν μεταξύ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἀληθεῖς ἀθληταὶ καὶ ἀθλήτριαι τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος, ἐγκαταλιπόντες ἡμῖν παραδείγματα ἀπραμίλλου πατριωτισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως. Νομίζω, ὅτι ἡ ἀρετὴ αὕτη τῆς φιλοπατρίας τῶν προπατόρων καὶ προμητόρων ἡμῶν δὲν ἐξέθερον ἐκ τοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ἀμαθείας διατελοῦντος τότε νοῦς των, ἀλλ' ἐξεπορεύθη ἐκ τῆς χριστιανικῆς καὶ ἠθικῆς καρδίας των, ἐκ τῆς συναισθήσεως τοῦ θερμοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ καθήκοντος, ὅπερ σὺν τῷ μητρικῷ γάλακτι ἐθήλασαν ἐκ τῶν ἀληθῶν χριστιανῶν μητέρων των.

Μόνη λοιπὸν ἡ ὑψηλὴ καὶ ἀγία ἔννοια τῆς λέξεως καθήκον ἔδωκεν ἡμῖν τὴν ἐθνικὴν ἐλευθερίαν!

Ταύτην τὴν πολῦτιμον κληρονομίαν ὀρείλομεν οὐ μόνον νὰ διασώσωμεν διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθηκόντων μας ὡς Ἑλληνίδες, ἐν τοῖς νῦν μάλιστα χαλεποῖς καιροῖς τοῦ ὑλισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταδώσωμεν ταῖς μεταγενεστέραις ἐδραϊότεραν διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν χριστιανικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν.

Δεύτερον, διότι πολιτικαὶ περιστάσεις εὐνοικαὶ πλεῖστοι ὄσαι ἔτυχον ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἔθνους μας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπωλέσαμεν ταύτας ἴσως ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ψυχικοῦ σθένους ἐκ χαλαρότητος τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Φαίνεται, ὅτι μετὰ πολυετῆ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τῶν πατέρων μας ἐπῆλθε κάματος καὶ ψυχρότης παντὸς ἐθνικοῦ συναισθήματος. Τὴν μίαν ὑπερβολὴν διεδέχηται κατὰ φυσικὸν νόμον ἑτέρα. Ἡ παράτασις ὅμως αὕτη εἶναι πλέον ἀσύγγνωτος.

Ἡ μικρὰ ἔκτασις τῶν ὀρίων καὶ ὁ μικρὸς πληθυσμὸς δὲν αἰτιολογεῖ τὴν στασιμότητα ἡμῶν· αὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὐ, ἀλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ. Καὶ ἄλλα ἔθνη ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Εὐ-

ρωπαϊκή Ἡπειρώ ἐπίσης μικρά, ὡς τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ἑλβετία, ἀλλὰ ταῦτα ἐθαυματούργησαν ἐν τῇ προόδῳ τοῦ πολιτισμοῦ.

Τέλος, οὔτε τὸ πολίτευμα, οὔτε ὁ πλημμελής ὀργανισμὸς τῶν σχολείων εἰσὶν οἱ σπουδαῖοι παράγοντες τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν κακοδαιμονίας· διότι ἡ μονομερὴς καλλιέργεια τοῦ νοῦς ἄνευ τῆς διαπλάσεως τῆς καρδίας, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀτελέστερον ἠθικῶς. Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ καχεξία τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν ὀργανισμοῦ.

Ἐκ τῶν σκέψεών μου αὐτῶν συμπεραίνω, ὅτι τὸ κακὸν ἐδρεῖται οὐχὶ ἐν τῷ νῷ, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡς ὁ σκώληξ ἐν τῇ ρίζῃ τῶν φυτῶν καὶ δένδρων.

Καρδία εἶναι ἡ γυνή· ρίζα εἶναι ὁ οἶκος. Ἐκείνη μὲν ὁ πῶτος πρακτικώτατος ἠθικός διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος, οὗτος δὲ τὸ πρῶτον ταύτης παιδαγωγικὸν σχολεῖον.

Ἐκαστος ἄνθρωπος, εἰς οἰκονομικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκη, ὀφείλει νὰ πράττῃ τὸ καλὸν χάριν ἑαυτοῦ, τῶν ἄλλων, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος του. Ἐκάστη λοιπὸν μονὰς καὶ στοιχεῖον κοινωνικὸν ἔχει ἕνα προορισμὸν μικρὸν ἢ μεγαλεῖτερον ἀναλόγως τοῦ κύκλου του.

Ὁ προορισμὸς ἡμῶς τῆς γυναικὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῆς ὑπάρξεώς της ἦτο, εἶναι καὶ ἔσται πάντοτε ὑψηλός, εὐγενής, ἄγιος καὶ μέγας. Ἔργον αὐτῆς σύντονον, μέλημα, ἀντικείμενον ἀγάπης καὶ μερίμνα φιλόστοργος εἶναι νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου, τῶν γονέων, τοῦ συζύγου, τῶν τέκνων, τῶν ἀδελφῶν, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος.

Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἄλυστος· δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ τὸ ὅλον ἄνευ τοῦ μέρους.

Οὕτω καὶ ὁ οἶκος δὲν δύναται νὰ εὐδαιμονήσῃ ἄνευ γυναικὸς ἐναρέτου, ἣτις νὰ ἐκπροσωπῇ διὰ καλῶν παραδειγμάτων καὶ τοῦ ἐν γένει βίου της, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβειαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν φιλοπονίαν, τὴν οἰκονομίαν, τὴν τάξιν, τὴν καθαριότητα, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ἀπεριόριστον, πρὸς ὅλους τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ἣτις εἶναι τὸ ἰσχυρότερον αὐτῆς ὄπλον, συνετῶς χρώμενον καὶ μετ' εὐφυΐας, ἧς εὐτυχῶς δὲν στερεῖται, τῆς φύσεως δωρησάσης, κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα, τὰ δῶρά της ἐξίστου τῷ ἀνδρὶ καὶ τῇ γυναικί.

Διὰ τῆς πανσθενοῦς ταύτης καὶ ἐνστικτοῦ τῆς γυναικὸς πρὸς τὰ τέκνα δυνάμει τῆς ἀγάπης, δύναται ἡ γυνή, ὡς μήτηρ, ὡς ἀδελφὴ μεγαλειότερα, ὡς παιδαγωγός, νὰ κατορθώσῃ ἀληθῶς θαύματα ἐπὶ τοῦ ὑψίστου ζητήματος τῶν παιδῶν καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπιμονῆς, ὑπομονῆς, καλῶν παραδειγμάτων καὶ καλῶν ἔξεων εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σχετικὴν ἠθικὴν τελειότητα.

Τοιοῦτων δὲ ὄντων τῶν καθηκόντων τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πατρίδα της, δὲν αἰσθάνεται αὐτὴ τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις ἐπὶ ἀνδρικών δικαιωμάτων. Ἐὰν δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, τοῦ ὑπηρετεῖν ὡς ὑπάλληλος, ὡς δήμαρχος, ὡς βουλευτής, ὡς ὑπουργός, ὡς μέγας διπλωμάτης· ἐὰν δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ριψοκινδυνεύειν τὴν ζωὴν της ὡς στρατιώτης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν καὶ φονεύειν τὸν πλησίον της !!! ἔχει ὅμως μίαν ἀποστολήν, ἣτις, ὡς ἐξέθεσα, εἶναι ὑπερέτερα παντὸς πολιτικοῦ δικαιώματος. (Ὁ δεῖται σκῆπτρων, ἀξιωμάτων, τιμῶν, ἐπιδείξεων, πατάγου, θορύβου, ταραχῶν, φονικῶν ὄπλων, ἵνα καταστήσῃ τὸ ἔθνος της, τὴν

φιλιτάτην καὶ γλυκεῖαν πατρίδα της εὐδαιμόνα. Ἀρκοῦσιν αὐτῆς αἱ τόσον μεγάλα ἠθικὰ ὑποχρεώσεις, ἐπιβαλλόμενα μὲν αὐτῇ ὑπὸ τῆς φύσεώς της, τῆς θρησκείας τῶν πατέρων της καὶ τῆς ἠθικῆς, ἀποβλέπουσαι δὲ εἰς τὴν συνετὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου, τὴν ἐπιμεμελημένην ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της καὶ τὰς ἐντεῦθεν παρεχόμενας εὐεργεσίας τῇ οἰκογενείᾳ, τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ ἑαυτῆς πατρίδι διὰ τῆς μορφωτικῆς δυνάμεως, ἣν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἥθους τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ, καίτοι προικισθεῖσα ὑπὸ τῆς φύσεως ἡ γυνὴ μὲ τοσαύτας ἀρετὰς μορφωτικὰς τοῦ ἥθους, αὐταὶ ὅμως μόναι εἶναι ἀλυσιτελεῖς εἰς τὴν πίστην καὶ ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ της. Ἐπὶ τούτῳ δεῖται καταλλήλου παιδείσεως διὰ τῆς ἀποκτήσεως τῶν οὐσιωδωτέρων καὶ χρησίμων γνώσεων, οὐσῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν τέκνων της. Τοιαύτην δὲ παιδευσιν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ διὰ μητέρων καλῶς μεμορφωμένων καὶ διδασκάλων ἰκανῶν καὶ εὐσυνειδήτων.

Ἀπὸ τῆς βρεβρικής εἰσέτι ἠλικίας μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός της οὕτω πῶς παιδαγωγηθεῖσα καὶ τὸν νοῦν καλλιεργήσασα ἡ γυνή, δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἀρίστην μόρφωσιν, καὶ θὰ ἦναι ἀξία νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα, γυνὴ τοῦ καθήκοντος, ἣτις κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα εἶναι πολυτιμότερα ὅλων τῶν πολιτικῶν λίθων.

Οἰκεῖον δὲ νομίζω ἐνταῦθα τὸν τύπον νὰ προσθέσω ὅτι, ὅσαι ἐκ τῶν Ἑλληνίδων ἐπιθυμοῦσιν εὐρύτεραν παιδευσιν καὶ γλωσσομάθειαν ἐν ἀλλογλώσσοις σχολείοις ἢ ἐν Ἑυρώπῃ, ὀφείλουσι νὰ γινώσκωσι καλῶς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν τῆς πατρίδος των, ἵνα διαμείνῃ ὅλως ἀνεπηρέαστον τὸ ἔθνικόν καὶ θρησκευτικὸν αὐτῶν φρόνημα, ἐκλείρουσαι οὕτω πᾶν ὅ,τι ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον τῇ ἑαυτῶν πατρίδι, καὶ ἀναπόδραστον εἰς τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἀνατροφὴν τῶν νεανίδων τῆς νῦν ἐποχῆς.

Διὰ μιᾶς τοιαύτης αὐστηρᾶς ἀνατροφῆς ἐχούσης κρηπίδωκα τὴν θρησκείαν, τὴν ἠθικὴν, τὸν ἐθνικὸν καὶ τὰς οὐσιωδωτέρας καὶ χρησίμους γνώσεις τῆς γυναικί, μοὶ φαίνεται, ὅτι αἱ γυναῖκες δύναται νὰ συντελέσωσι σπουδαίως εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ ἔθνους των, καὶ νὰ συναισθάνωνται τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντά των.

Ἡ ἐπὶ τοῦ σπουδαιότητος τούτου ὀκογενειακοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ θέματος παρατεινομένη ὀλιγοῦρα τῶν γονέων τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἀσυγγνώστους. Εἶναι ἀληθῶς ἄδικον νὰ μένωσιν ἀκαλλιέργητοι αἱ τόσον ἐπίζηλοι διανοητικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρεταὶ τῶν Ἑλληνίδων.

Ἐν Γενεύῃ τῇ 8)20 Σεπτεμβρίου 1894

Μαριάνθη Ι. Βάλληνοα

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΙ

Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων αὐτῆς ἐδημοσίευσεν ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ γαλλόγλωσσος ρωμουνικὴ ἐφημερίς Indépendance Roumaine κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν, ὀφειλόμενον εἰς τὸν εὐστροφον κάλαμον τοῦ ἐκ τῶν συντακτῶν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Διογένης», γράφοντος τὰ Χρονικὰ εἰς τὴν ἐρρημένην ἐφημερίδα, μετὰ περισσῆς μὲν χάριτος ἀλλὰ καὶ μεθ' ἰκανῆς ἐνίοτε εἰρωνείας. Προκειμένου διαγωνισμοῦ κατ'αὐτὰς πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ τῆς βρε-

ρικής κλινικῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου, ἐζήτησαν δι' ἀναφορᾶς των νὰ διαγωνισθῶσι τέσσαρες ἔγκριτοι ἰατροί, ὧν τρεῖς ἄνδρες καὶ μία γυνή Ἡ προσέλευσις τῆς γυναικὸς εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ ἡ ἀξίωσις αὐτῆς δι' ἔδραν καθηγητοῦ πανεπιστημίου, πρᾶγμα τέως νέον καὶ ἀσύνηθες ἐν Ρωμανίᾳ, ἔδωκεν, ὡς εἶκός, ἀφορμὴν εἰς τὸν τύπον καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἡμιπέσημον ταύτην ἐφημερίδα νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ γυναικεῖον ζήτημα ὑπὸ τε τὴν μερικὴν καὶ γενικὴν αὐτοῦ ἐποψίαν ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρῳ, ὅπερ μεταγλωττίσασα πέμπω σήμερον, εὐθύς κατωτέρω, πρὸς ἀναδημοσίευσιν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν», ὅπως ἴδωσι καὶ αἱ ἀναγνώστρια αὐτῆς ἐν τινι μέτρῳ τὰς μέχρι τοῦδε κρατούσας ἰδέας ἐνταῦθα περὶ τῆς ἰκανότητος τῆς γυναικὸς ἐν γένει.

«Αἱ γυναῖκες, ἄρχεται λέγων ὁ ἀρθρογράφος, προσήλθον ἡμέραν τινὰ ἐνώπιόν σας καὶ ἐζήτησαν ἀβροφρόνως τὴν ἄδειαν νὰ καθήνται ἐπὶ τῶν πανεπιστημιακῶν ἐδωλίων. Λίαν φιλόφρονες ὑμεῖς, ὅπως μὴ ἀποποιηθῆτε, ἀπεδέχθητε ἀμέσως ὡς δικαίαν τὴν χαρίεσσαν ταύτην αἴτησιν. Ἄλλ' ἰδοὺ αὐτὰς σήμερον, κατερχομένας εἰς τὸν ἀγῶνα· προαχθεῖσαι ἤδη, ἐπιδιώκουσι νὰ σᾶς ἀπομακρύνωσιν ἐκ τῆς καθηγητικῆς ἔδρας καὶ νὰ σᾶς ἐπιβάλλωσι τὴν διδασκαλίαν των. Δὲν θὰ λείψωσι βεβαίως καὶ νὰ τὸ εἴπωσιν.

«Εἶναι αἱ διδάκτορες τῆς ἰατρικῆς, αἱ συνειθισμένοι νὰ βλέπωσι τὰ πράγματα ἄνευ συγκινήσεως, καὶ αἵτινες ἤνοιξαν τὸ πῦρ διὰ τῆς κυρίας Secara Tulbure, ἣτις θέτει τὴν ὑποψηφιότητά της διὰ τὴν ἔδραν ἐν τῇ κλινικῇ τῶν βρεφῶν τοῦ Βουκουρεστίου· ἔχει δὲ ἡ κυρία αὕτη ὡς συναγωνιστὰς τοὺς διδάκτορας ἰατροὺς κυρίου Mironescu, Thomescu καὶ Varnali.

«Ἡ λίαν χαρίεστα διδάκτωρ θὰ θέσῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἰς τοὺς κριτὰς της τὸ ἀνητυχητικὸν ζήτημα τοῦτο : «Ὀφείλετε ἢ δὲν ὀφείλετε νὰ μὲ δεχθῆτε ;» Ἡ ἀπάντησις φαίνεται ἐκ πρώτης ἀφετηρίας πολὺ εὐκόλος· ἐὰν ἡ κυρία Secara λάβῃ τὴν πρῶτην θέσιν κατὰ τὸν διαγωνισμὸν, τότε αὐτὴ ἔσται ἡ ἀληθῶς ἀξία· θὰ ἀποδείξῃ δ' αὕτη, ὡς ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος φιλόσοφος, τὴν κίνησιν ἐν τῷ ἐπὶ τὰ πρόσω βαινέιν. Οἱ δὲ καθηγηταὶ τῶν ἡμετέρων πανεπιστημιακῶν σχολῶν, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀκόμη γυναικείας στολάς, θὰ παραγγείλωσιν ἀναμφιβόλως τοιαύτας, ἵνα ὦσιν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν ἐράσμιον συνάδελφόν των, θὰ ἀποφανθῶσι δὲ ἐν χορῷ ἐν τινι ὠραίᾳ καὶ ἐπιστῆμῳ συνεδριάσει τό : Ἄξια ! εἰσελθέτω.

«Ἐνταῦθα ὅμως ἔρχεται ἡ γεφυρικὴ διάκρισις τῆς ὑποκειμενικότητος καὶ ἀντικειμενικότητος. Ἡ ὑποψήφιος θὰ γείνη δεκτὴ μετ' ἐγκωμίων· εἰς τὴν κλήπην της θὰ ριφθῶσιν αἱ λευκαὶ ψῆφοι· αὐτὴ καλλιτέρα ὅλων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ λεγόμενον ἰσχυρὸν φύλον συναγωνιστῶν της, θὰ κληθῇ νὰ μεταδώσῃ τὴν ὑψηλὴν διδασκαλίαν εἰς προσεκτικὸς σπουδαστὰς. Ταῦτα πάντα ἔχουσι καλῶς. Ἄλλ' ἄρα γε οἱ σπουδασταὶ αὐτοί, οἱ ἡμέτεροι φοιτηταί, θὰ ἔχωσι τὰς ἀπαιτούμενας ιδιότητας, ὥστε νὰ τηρήσωσι τὴν προσήκουσαν σοβαρότητα καὶ κοσμιότητα ἐνώπιον τῆς νέας διδασκαλίας ;

«Εἰξέρω καλῶς, ὅτι ἀνέγνωσαν τὸ παράδειγμα τῆς δεσποινίδος Σοφίας Κοβαλεσκη, διασήμευ λογίνας ἐν Ἑυρώπῃ, ἣτις ὑπῆρξε καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τῆς Στοκχόλμης. Ἀλλὰ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Σουηδίαν, κάμνει ψῦχος πολὺ, οἱ δὲ ἀκραταὶ εἶναι γέν-

νημα καὶ θρέμμα τοῦ Βορρᾶ· ἔπειτα πρόκειται περὶ σπουδαστῶν τῶν μαθηματικῶν, οἵτινες, ὡς γνωστόν, εἶναι πνεύματα ὀλίγον κατευασμένα, καὶ οἵτινες δὲν παραδέχονται ἄλλο ἢ μόνον ἐν οἰονδηποτε ἀντικείμενον, δυνάμενον νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐνοουμένην των ἐπιτητήν, τὴν ἀφρηρημένην καὶ ἀπορροφητικὴν!

«Θὰ συμβῆ ἄρα γε τὸ ἴδιον καὶ ἐν Ρωμανίᾳ ; Ἀμφιβάλλομεν. Ὁ λαὸς ἐνταῦθα εἶναι μᾶλλον εὐθῦμος, διατεθειμένος νὰ κλίνη μᾶλλον πρὸς τὸ εὐχάριστον μέρος τῶν πραγμάτων, καὶ νὰ τὸ λαμβάνῃ ὡς ἀφορμὴν πρὸς γελωτοποιήτην ἢ πρὸς εὐφρολογίαν καὶ εἰρωνεῖαν δεικτικὴν. Τοῦτο εἶναι κακὸν ἀναμφιβόλως, πολὺ κακόν· ἀλλ' ἰδιόχει εἰς τὸν φυλετικὸν χαρακτήρα καὶ πρὸς θεραπείαν του δὲν δύναται νὰ γείνη τίποτε. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτό, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ λαλήσῃ ἡ νέα διδασκαλία, δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν πλεον ἢ ἄπαξ εἰς μειδιάματα τῶν διασκεδάζοντων φοιτητῶν.

«Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἤδη περὶ ὑποκειμενικότητος καὶ ἀντικειμενικότητος, δεόν νὰ εἴπωμεν ἐπίσης, ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν γυναικῶν δὲν φαίνονται τόσον προσωρισμένα διὰ τὴν ἀνωτάτην διδασκαλίαν. Ὁ καθηγητὴς ὀφείλει νὰ τίθηται, κατὰ τινὰ τρόπον, εἰς τὴν θέσιν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, χρεωστῆ νὰ ὑπολογίξῃ πᾶν ὅ,τι δύναται αὐτοὶ νὰ ἐνοήσωσι, νὰ λαμβάνῃ. τέλος ὑπ' ὄψει τὰς δικφόρους φράσεις, δι' ὧν πρέπει νὰ διέλθωσιν, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν πλήρη κατανόησιν. Λοιπόν, ἡ γυνή, ὑπαρξίς χαριστάτη, ἀναφέρουσα τὰ πάντα εἰς ἑαυτήν, δὲν δύναται νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα, ὡς ταῦτα χρεωστοῦσι νὰ ἦναι, ἀλλ' ἡ μόνον ὑπὸ τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἐποψίαν.

«Διαμαρτύρεται ἡ γυνὴ πάντοτε μετὰ σφοδρότητος κατὰ τοῦ ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει ἐπικρατοῦντος πνεύματος, μὲ τὸν ἰδιόζοντα τρόπον της τοῦ βλέπειν ἀπλῶς τὰ πράγματα καὶ μὴ κρατεῖν λογαριασμὸν τῶν πολλαπλῶν περιστάσεων καὶ τῶν διαφορῶν ἀπλοποιήσεων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, αἵτινες συντρέχουσιν ὥστε τίποτε νὰ μὴ γίνηται ἐδῶ κάτω εἰς τὸν κόσμον, συμφῶνως πρὸς τοὺς ὑπεράγαν φιλοδόξους πόθους. Ἐπὶ τέλους ἡ γυνὴ φαίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνίκανος νὰ διακρίνῃ καὶ χωρίσῃ ἀκριβῶς τὰ πράγματα μεταξύ των.

«Ἐν τούτοις, ἴσως εἴπωσιν τινες : Ἐπειδὴ σεῖς παραδέχεσθε τὰς γυναῖκας ὡς διδάκτορας τῆς ἰατρικῆς, τοῦθ' ὅπερ ἐξηγεῖται ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις, ἐὰν ταῖς ἐπιτρέψῃτε ἐπίσης νὰ διέλθωσι τὴν δοκιμασίαν των ὡς διδάκτορες τοῦ δικαίου, δὲν εἶναι δίκαιον τότε νὰ ταῖς ἀπαγορεύσῃτε τὸν διορισμὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν πανεπιστημιακῶν σχολῶν, ὧν αὐταὶ κατέχουσιν ἤδη τὰ ἀνώτατα διπλώματα. Καὶ ὅμως ὑπάρχει σημαντικὴ διαφορὰ μεταξύ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἢ τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καθηγητοῦ. Εἴσθε ἐλεύθεροι βεβαίως νὰ καλέσητε παρὰ τοῖς ὑμετέροις ἀσθενεσί

1) Σημ. μεταφραστρίας. Ὁ εὐγενὴς ἀρθρογράφος ἀγνοεῖ, φαίνεται, ἡ ἐλθισμόνησεν, ὅτι ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον καὶ ἄλλαι γυναῖκες καθηγήτρια πανεπιστημίων εἰς διαφόρους σχολάς. Οὕτω μία εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τῆς Ζυρίχης, ἄλλη εἰς τὴν σχολὴν τῆς ὀστεολογίας ἐν Βολώνῃ καὶ τῆς οἰδὲ πόσαι ἄλλαι ἀκόμη ἐν Ἑυρώπῃ, τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν· ἐν δὲ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεταῖς τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν 95 καθηγήτριας τῆς ἰατρικῆς καὶ 70 ἰατροὶ διευθύντριας νοσοκομείων ἢ ἀρχηγοὶ τῆς κλινικῆς· ἄλλαι δὲ εἶναι καθηγήτριας τῆς φιλολογίας· δημοσιογράφοι δὲ καὶ δημοσιογραφοῦσαι πλείεσται, ὡς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.

τήν κυρίαν ιατρὸν ἢ καὶ νὰ κρατήσῃτε αὐτὴν εἰς συμβούλιον μετὰ ἰατρῶν παγωνοφόρων· σὰς εἶναι ἐπίσης ἐπιτετραμμένον νὰ συμβουλευθῆτε τὸν φοροῦντα ἐσθῆτα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δικηγόρον μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνον, ὅστις ἀναλαμβάνει τὰς ὑποθέσεις σας ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ἡ διδασκαλία ὅμως ἐπιβάλλεται· δὲν δύνασθε νὰ ἐκλέξῃτε τὸν καθηγητὴν τῆς σχολῆς. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ὑπηρεσία τῆς δημοσίας τάξεως, καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσωσι τὸ προνόμιον τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μεγαλύτερου ἀριθμοῦ.

«Ζητῶ λοιπὸν συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας ντοκορέσσης, καὶ θέτω ψῆφον μέλαιναν εἰς τὴν κάλπην τῆς κοινῆς γνώμης, διὰ λόγους φιλοσοφικούς.

«Εἰξεύρω καλῶς, ὅτι ἡ ἐμὴ ἀρνησις φεῦ! δὲν κάμνει τίποτε. Τὸ ρεῦμα αὐξάνει ὀλονέν· ἡ Ἀμερικὴ δέ, πρὸ πάσης ἄλλης, εἶναι ἡ χώρα ὅπουθεν μᾶς γίνονται αἱ εἰσβολαὶ αὐται μαζὺ μὲ τούτους σάκκους τῶν σιτηρῶν. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ κατέλαβον ὅλας τὰς θέσεις, καὶ ἐφθασαν μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ πραγματοποιήσωσι τὸ ἰδεώδες τοῦ γνωστοῦ ποιητικοῦ ἔργου «Τὸ βασίλειον τῶν γυναικῶν». Τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία δὲν ἔχουσι πλέον μυστήρια διὰ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ τὸν ἀντικεινὸν ἐπροθυμοποιήθησαν καὶ ἤνοιξαν εἰς αὐτάς τὸ πνεῦμα τῶν ἐφευρέσεων, ὅπερ ὁ Maistre καὶ Proudhon (ἀνθρῶποι σοφοί) ταῖς εἶχον ἀρνηθῆ. Ἀναγνώσατε μᾶλλον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν γενομένων ἐρευνῶν ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ γραφείου τῶν διπλωμάτων τῆς Νέας Ὑόρκης.

«Ἀπὸ τοῦ 1809—1821 αἱ ἐφευρέτρια Ἀμερικανίδες δὲν ἐβίβουραριζαν ἢ διὰ τρία μόνον διπλώματα ἀσήμαντα. Ἀλλὰ τῷ 1829 αὐται φαίνονται ἐγγεγραμμέναι διὰ 3450 διπλώματα ἐφευρέσεων, ὧν αἱ πλεῖστα εἶναι μεγάλης πρακτικῆς σημασίας. Ὡς, φέρ' εἰπεῖν, ἡ ἐφεύρεσις τῆς συζύγου ἐνὸς ἀπλοῦ ἀστοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπινοήσασθαι εὐφύεστατον τρόπον κατασκευῆς σχοινίων· ἐκεῖνη μῖα κυρία τῆς Φιλαδέλφειας, ἡ ἀνακαινίσασα καθ' ὅλοκληρίαν καὶ τελειοποιήσασα τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν βαρελλίων· ἐκεῖνη τῆς Miss Montgomery, διὰ τὴν τελειοποιῆσιν τῶν τροχῶν τῶν ἀτμομηχανῶν. Ἄλλη κυρία ἐπήνεγκε πολυτίμους τροποποιήσεις εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πολεμικῶν πλοίων. Ἐτέρα εἶναι ἡ ἐφευρέτρια τοῦ θαυμαστοῦ συστήματος τοῦ ἀερισμοῦ τῶν βαγονίων, παραδεκτοῦ γενομένου ἤδη παρὰ τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν τῆς Καλλιφορνίας. Καὶ τόσαι ἄλλαι πολυτίμοι ἐφευρέσεις. Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι ἰδιαιτέρον τι γεγονός· ἡ σπάνις τῶν ἀνωφελῶν καὶ ἀλλοκότων ἐφευρέσεων εἰς τὴν μερίδα τῶν πτυχιούχων τοῦ ὠραίου φύλου.

«Τίς οἶδε! Πιθανὸν ἡμεῖς, οἱ ἐντεῦθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, νὰ ἔχωμεν ἄδικον, δεικνυόμενοι τόσον αὐστηροί. Μεθ' ὅλα ταῦτα, δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ δοκιμάσωμεν. Μία χαρίεσσα καθηγήτρια θὰ φαιδρύνῃ ὅπωςδὴποτε τὴν πανεπιστημιακὴν σύγκλητον, συνεργομένην σκυθρωπῶς καὶ οἰονεὶ πενθίμως περίξ τῆς τραπέζης τῶν συζητήσεων. Αὐτὴ ἔσεται ὡς ῥόδον ἀνθισμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς δέσμης ταύτης τῶν χλωμῶν ἀσφοδέλων.

«Ἐμπρός λοιπόν! ἀποφασιστικῶς, δίδω τῶρα λευκὴν ψῆφον.» Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον ὁ αὐτὸς ἀθρογράφος σημειοῖ ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὰ ἐξῆς σχετικά: «Μεταξὺ 2500 Ἰταλῶν ἰατρῶν, λαθόντων μέρος εἰς τὸ μέγα ἰατρικὸν Συνέδριον τῆς Ρώμης (τῆς 29 Μαρτίου ἐ. ἔ.), σημειοῦνται 158 Ἰταλίδες ἰατροί. Μεταξὺ δὲ 3269 ξένων ἰατρῶν, μετασχόντων τῶν ἐργα-

σιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου, ἀναφέρονται 810 γυναῖκες ἰατροί· Ἐκ Ρωμανίας, 1)13 Ἀυγούστου 1894.

Παρνασσία

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Γ'.

Ἡ λύρα τοῦ Ζαλοκώστου δὲν ἦτο μονόχορδος· πολλάκις εἰσήγαγε τὸν ἔρωτα εἰς τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, ὡς π. χ. εἰς τὸ δεύτερον στεφθὲν ποίημά του: Ἀρματολοὶ καὶ Κλέφται, ὅπερ περιέχει ὠραϊότατα ποιητικὰ χωρία.

Τὸ ἀκόλουθον ποίημα περιλαμβάνει ἐν τῇ ἀφελείᾳ του θελκτικώτατον ἔρωτικὸν δρᾶμα.

Ἡ δυνάτησις

Ἀπρίλης εἶναι, γύρω μας πετοῦν τὰ χελιδόνια
Καὶ δένδρα, κάμποι καὶ βουνά, ὅλα μωσχοβολᾶνε.

Γλυκὰ λαλοῦν τ' ἀηδονία

Καὶ ζευγαροῖε ἡ πέρδικα καὶ οἱ κοῦκοι κελαδᾶνε
Ἡ γῆ γελᾶει καὶ ὁ οὐρανὸς μαργαριτάρια χυθεῖ

Εἰς τὰ τριαντάφυλλά της.

Καὶ κάπου, κάπου φαίνονται καὶ μαρμαρέοι κρίνοι.
Ἄγριμι κᾶν τοὺς πάτησε κᾶν ἄπονος διαβάτης.

Σὰν κρίνο ποῦ μαράθηκε καὶ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα,
Ὡ, κύταξο ἕνα λείψανο, μὴ τῆ ἀκαμαρωμένη!

Θαρρεῖς ποῦ κρένει ἀκόμα,

Ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν τ' ἀκούσ' μ' ἀγγέλους συντεχνάει·
Κοιμᾶται ἡ γῆ σὰν τὰ νερά τῆς λίμνης, ὅπου ἀνέμοι

Καὶ ἄλαις δὲν κολᾶνε,

Καὶ ὅμως στὰ χεῖλη ἕνα πικρὸ χαμόγελο τῆς τρέμει,
Ὡσὰν νὰ λέη «Βαρέθηκα, κόσμε σκληρὸ καὶ πλάνη».

Πόσους ἡ ἀγάπη δύστυχους καὶ νηοὺς καὶ νηὸς θὰ φέρῃ
Δὲν μ' ἔφερε εἰς τὴν ἀπορία τοῦ Νάστου νὰ φουρήσῃ,

Βαρέθηκα καὶ πάει

Ἐκεῖ ποῦ κάθε πλάσμα γῆς ἢ γῆ θὲ νὰ ρουφήσῃ.
Γερόντισσα γοατιστὴ μὲ δάκρυα φλοιοσμένη

Τὴν πεθαμένη βρέχει

Μυριολογαίε ἡ κακόντην, πικρά, φαρμακευμένα,
Καὶ κλαίγει καὶ σκοτόνεται. Ἄλλο παιδί δὲν ἔχει.

Τὸ σῆκωσαν τὸ λείψανο τέσσεροι νηοὶ στὸν ὄμο,
Καὶ ἐκεῖ ποῦ τὸ διαβαίνατε γιοῦτο ἀπὸ λουλούδια,

Ἀπάντησαν στὸ δρόμο

Τραγουδιτάδες καὶ βιολιά. Σωπάσαν τὰ τραγούδια!
Μεγάλο θαῦμα ὁ θάνατος μὲ τὴν ζωὴ νὰ σμίγῃ!

Ὁ θάνατος νικάει . . .

Τὴ διώχνει ἡ λύπη τὴ χαρὰ, τόσο ἡ χαρὰ εἶναι λίγη.
Γι' αὐτὸ σωπαίνουσι τὰ βιολιά, ὅταν νεκρὸς περᾶῃ.

Ὁ Νάστος ποῦχε τᾶρρανα, τὸ λείψανο γνωρίζει,
Καί, κίτρινος σὰν τὸ κερί, μὲ χέρια σηκωμένα,

«Ξαπθῆ μου! ξεφωνίζεις,

Ξαπθῆ μου, ἀν πᾶς στήν ἐκκλησιά, καρτέρα με κ' ἐμένα.»
Καὶ ρίχνει στὸ ζῶντα του σὰν ἀστραπὴ τὸ χέρι

Καὶ ἀπάνου τὸ σηκώνει.

Ὅλο εἰς τὰ στήθια χώθηκε τὸ κορτερὸ μαχαῖρι. . .
Ἀποθαμμένος τὴν νεκρῆ, ὁ νηὸς τὴν νῆ ἀνταμόνει.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Γ'

Γιὰ σας κορίτσια μου. Αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθης προσφώνησις τῆς γραικίας οἰκοδεσποίνης μας εἰς Λουτρακίον. Ἡδιδόκει ἂν ἀπυθύνετο καὶ πρὸς κυρίαν ὑπανδρον. Λακωνικῆ, συντομολόγος, περιώριζεν εὐτῷ τὰς φράσεις της εἰς ὀλιγίστας λέξεις. Εὐθυτενῆς, μὲ κατατομὴν γραφικωτάτην, μὲ γραμμὰς θαυμασίως κανονικάς, μὲ τὰ λευκά της μαλλιά ὑποδιπλωμένα ἐπὶ τῶν ὠτων της ὡς πτέρυγας λευκῆς περιστερᾶς, μὲ τὸ ἐξ ἔρου θροῦ προσοφίλου κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, τὸ ὅποσον κυριολεκτικῶς τὴν ἐστεφάνωνε, μὲ τὴν πτυχωτὴν μπόλιαν πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μὲ τὸ πάλλευκον ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ λευκὸν χιτῶνιον, ἡ γραικία χωρικὴ ἦτο, ὡς Καρυῆτις λησμονηθεῖσα ἐκεῖ ἀπὸ τούτους χρόνους τῆς δόξης της καὶ περιφέρουσα ἀνὰ τοὺς βράχους τοῦ Λουτρακίου τὰ μαρνανθέντα κάλλη της.

Διητᾶτο μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ υἱοῦ της εἰς μικρὰν καλύβην ὑπεράνω τοῦ οἰκίσκου μας. Ἀλλὰ καὶ ἡ καλύβη αὐτὴ ἦτο ἡμιτελής, μὲ στέγην ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἥλιος διέχυεν ἐντὸς τὰ χρυσιζόντα βέλη του, καὶ ἡ βροχὴ τοὺς ὀρηκτικούς κρουνοὺς της. Ὡς μόνον ἐπιπλα ἡ καλύβη εἶχε σκεπάσματα τινα χωρικά, τὰ ὅποια ἐξαπλοῦμενα κατὰ γῆς ἀπετέλουσαν ὅλην τὴν κλινοσκευὴν τῆς οἰκογενείας, καὶ ἐν τῇ δύο κιβώτια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐφυλάσσοντο τὰ φορέματα καὶ τὰ σκεῦη. Αἱ κλινοστρωμνὰ διπλωμέναι, ἐστιβασμέναι καὶ ἐπιμελῶς ἐπιτεκαλυμέναι ἐφυλάσσοντο διὰ τὴν χειμερινὴν χρῆσιν, ἴσως δὲ καὶ διὰ πρῶτα τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς, ἥτις ἀνυπόδητος, ρακώδης, ἄσχημος καὶ ἀπαιτητικὴ ἀπετέλει μεγάλην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κάλλος τῆς μάμμης, καὶ τὴν εὐεῖδῃ φυσιογνωμίαν τῆς μητρός.

Τὴν ἐκαμάρινα τὴν περικαλῆ γραικίαν ὁσάκις ἐξηρχομένη εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὴν συνήθως κατήρχετο μὲ τὴν ῥοκάν της. Κατελάμβανε στερεοτύπως τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ ἐπὶ ὥρας ὅλας ἐκλωθε μεταβάλλουσα εἰς ὀμαλὴν καὶ κανονικὴν κλωστήν τὴν ἐκ μέλανος ἐρίου τολύπην, ἥτις ὡς σκουφὸς καλογήρου ἐπεκάλητο εἰς τὴν ἡλικήτην της. Ἡ μορφή της τόσον ἐνεῖχε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον, ὥστε μοὶ ὑπενθύμιζε τὰς βασιλίσσας τῶς ἀρχαίων ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες ἐκλωθαν καὶ ὑφαιναν καὶ ἐπλυναν τὰ ἐνδύματά των εἰς τὸν ποταμόν, ἐνῶ οἱ βασιλεῖς σύζυγοί των ἐποίμαινον τὰ ποιμνία των.

Βεβαίως σπανίως εἰς τὰς πόλεις ἀπαντᾷ τις γραικίας τόσον ἐπιβλητικὰς, λογικὰς καὶ σεβαστάς. Ὁ νέος βίος μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ οὔτε προεκάλει τὰς μεμψιμοιρίας της, οὔτε τὴν ἐπτόει, οὔτε τὴν ἐξέπληττε.

Τὸν ἀντελαμβάνετο ἀκριβῶς ὁποῖος ἦτο καὶ μετὰ θαυμαστοῦ εὐθυκρίας διὰ τὴν ὑπερεδουλησμένην ἡλικίαν της ἀπεφαινετο, ὅτι ὑποδουλούμεθα εἰς αὐτόν, ὡς ὑποδουλοῦνται καὶ αὐταὶ εἰς τὰς προλήψεις καὶ παραδόσεις τοῦ ἰδιοῦ των.

Ἄγνωστος ἔμαθεν, ὅτι ἔγραφον Ἐφημερίδα. «Λοιπὸν γραικίς!» μοὶ εἶπεν ἀποτόμως ἡμέραν τινα. Ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἐσταυροκοπέτο καὶ κινούσα τὴν κεφαλὴν, θὰ μοὶ ἔλεγε: ΠΟΥ καταντήσαμε.

Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Γιὰ ἴστω κεφάλι καὶ τὰ χέρια σου κοπέλλα μου. Θηλυκὸ μυαλό! προσέθηκεν κατὰ τὸν συνήθη της ἀποφθεγματικὸν τρόπον. «Σπουδασμένη ἴστω σωστά,

ὄχι ἴστω ψεύτικα. Νὰ ζήσης. Ἀμοιβάλλω ἂν ὑπάρχουν πολλὰ γραικίαι ἐκ τῶν τῆς ἀνεπτυγμένης μας τάξεως, αἱ ὁποῖαι δὲν καταλογίζουσι τὴν γράφουσαν γυναῖκα μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τεράτων τοῦ αἰῶνός μας.

Διηρχομένη στιγμὰς πολὺ εὐχαρίστους μὲ τὴν εὐσταλῆ καὶ ὠραίαν ἐκείνην γραικίαν, ἥτις μὲ δύο λέξεις της μοὶ ἔλυε πᾶν προβαλλόμενον ζήτημα. Ἀγαπᾷς τὴν νύμφην σου; τὴν ἠρώτησα ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου. Καὶ γραικίς νὰ μὴν τὴν ἀραποῖ, ἀφοῦ ἀγαπᾷ τὸν γυῖόν μου. Ἐπειτα προσέθηκε: Ἡ κόρη μου μ' ἀρῆκεν καὶ αὐτὴ μὲ γηροκομᾷ. Τί ἔχομε νὰ μοιράσωμε. Θὰ ἤθελα ἢ συμπεθέραϊς νὰ μὴν ἀγαποῦν τῆς κόρης μου;

Ἡ γραικία αὐτὴ δίδει μόνον πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς χωρικῆς τῶν τόπων ἐκείνων. Πιστὴ εἰς τὸ ἔνδυμα, τὸν βίον καὶ τὰς παραδόσεις της ἡ χωρικὴ τῆς Περαιχώρας — διότι ὅλοι οἱ ἐν Λουτρακίῳ εἶναι Περαιχωρίται — βλέπει νὰ παρέρχεται πρὸ αὐτῆς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, χωρὶς κᾶν νὰ καταδεχθῆ νὰ ἀσχοληθῆ περὶ αὐτοῦ. Αἱ νεώτεροι ἐξ αὐτῶν δὲν ἀνταλλάσσουν τὴν γραφικὴν σιγούραν των, τὴν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν των πεποικιμένην μὲ τὴν βαρυτιμωτέραν ἐσθῆτα τοῦ συρμοῦ, ὡς δὲν ἀλλάζουσι τὸ Λουτρακί καὶ τὴν Περαιχώραν των μὲ τὴν πρωτεύουσαν ἢ καὶ μὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὅμοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ἕνεκα τῶν λουτρῶν ἐπικοινωνία των κατ' ἔτος μετὰ οἰκογενειῶν μορφωμένων συντελεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν λαλῶσιν ὅλοι ἀπταιστώως, καὶ ἡ περιβολὴ των εἶναι ἀμέμπτου πάντοτε καθηριότητος καὶ ἡ ὑπόδησις των ἐπιμελεμένη.

Οὕτω ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ἀνέρχονται αἱ νεαὶ εἰς τὸ χωριὸν μὲ τὰς ὑδρίας ἐπὶ τῶν ὤμων, μὲ τὰς κομψὰς καὶ γραφικὰς ἀμφιέσεις των, μὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς βᾶδισμα των ὁμοιάζουσι πρὸς ἀρχαίας νύμφας ἐξ ἐκείνων, ἃς τόσον γλαφυρῶς περιγράφει ὁ Ὀμηρος.

Ὁ ἥλιος δύνων τότε πέραν τοῦ διανοιγομένου κόλπου, ἐξαπλοῖ εἰς τὸ ἄπειρον ἐκεῖ τὰ πυρέθρα παραπετάσματά του, ἅτινα μεγαλοπρεπῶς εἰς θαυμάσια τῶν χρωμάτων ὄργια ἀνεδιπλοῦνται καὶ περιβάλλουσι τὴν παστάδα του. Ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν δὲ τῆς ἐρυθροχρυσίζουσης ἤδη θαλάσσης, ὑπὸ τὸ πλάσιον τῶν ἐρυθροφαιῶν γραφικῶν βουνῶν μὲ τὰς ἀνωμάλους ραχίς των καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς πρὸς τὸν οὐρανὸν παρυφᾶς των ἡ παρέλασις τῶν χωρικῶν γυναικῶν συμπληροῖ τὸ μοναδικὸν πανόραμα, τὸ ὅποσον ἡ φύσις ἐνάδελφώσει μετὰ τῆς ἀνεπιτηδεύτου ἀγροτικῆς ζωῆς παρουσιάζει πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου ξένου.

Καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ τὸ μοναδικὸν ἀποζημιῶ δι' ὅλας τὰς στερήσεις τῶν διασκεδάσεων, δι' ὅλην τὴν λοιπὴν μονοτονίαν τῆς καθημερινῆς ζωῆς, δι' ἣν τότε ἀκούονται παράπονα, τόσοι ἐκπέμπονται στεναγμοὶ ἀπὸ τὰ ἐξ ἐπαγγέλματος πλέον στενάζοντα στήθη τῶν ἀβροδιαίτων κατοίκων τῶν πόλεων.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Αἱ γυναῖκες λατρεύουσι τὰ ἀρώματα. Ἴσως διότι παράγονται ἀπὸ τὰ ἄνθη, πρὸς τὰ ὅποια τόσον συχνὰ μᾶς παρομοιάζουν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ ἄρωμα.

Δυστυχῶς πολλὰ ἐξ ἡμῶν, ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου καὶ ἀγάπης πρὸς τὰ ἀρώματα ἀποβαίνουσι ἀνυπόφοροι ὡς τὰ ἐξωτικά ἄνθη. Ἄντι νὰ εὐωδιάζουσι, ὡς ἐπιθυμοῦν, ἀποπνέουσι ὀσμὴν ἀσφυκτικὴν, προξενούσαν κεφαλαλγίαν ὡς ἐκ τῆς

καταχρήσεις, ήν ποιούντα: ισχυρών και προστύχων αρωμάτων, ώς μύσχου και τών εξ αυτού παραγομένων.

Επειδή δε τό ιδεώδες τών κοινωνικών μας σχέσεων είναι να άρέσχη τις και εύχαριστη τούς μεθ'ών συναναστρέφεται, και επειδή ιδία ή όσφρακτική δύναμις του άνδρός είναι περισσότερο άνεπτυγμένη της ιδιικής μας, συνεχώς συμβαίνει να γεννώνται άντιπάθειαι άντι επιδιωκόμενων συμπαιθών ένεκα της κακής έκλογής και τών καταχρήσεων τών αρωμάτων.

Απαραίτητοι λοιπόν όροι εύαρέστου άποτελεσμάτων τών αρωμάτων είναι ή άποφυγή της υπερβολικής χρήσεως και ή έκλογή αυτών. Όπως ύπάρχη κλίμαξ μουσικών τόνων, ύπάρχη τοιαύτη και άρωματικών. Μύρα τινα συζεύγνυνται κυμασίως μετ' άλλων ώς οι ήχοι όργάνου τινός. Όύτω τό άρωμα του άμυγδαλλου, του ήλιοτροπίου, της βανίλλιας και της κληματίτιδος συζεύγνυνται άξιόλογα και παράγουν σχεδόν την αυτην έντύπωσιν εις διαφόρους έκάστοτε βυθμούς. Οι λεμονανθοί, οι πορτοκαλανθοί, ή λούζα παράγουν επίσης συγγενή άρώματα συνδυαζόμενα θαυμασίως, άλλ' εις κλίμακα πολύ άνωτέραν τών πρώτων.

Η επίγνωσις της άρμονίας τών αρωμάτων έσται χρησιμωτάτη εις τας άναγνωστρίδας, ιδίως άφ' ης στιγμής επιληφθώμεν να διδάξωμεν εις αυτάς την άπλουστάτην τέχνην της έν τη οικία μουσικοκατασκευής. Θα κατασκευάζουν τότε αυται άληθή άρώματα άρμονικά, ιδιόρρυθμα, και όχι δυσωδή μίγματα εκ τών κατασκευαζομένων παρ άμουσικών, έργαζομένων άνευ ούδεμιιάς επιστημονικής γνώσεως του έργου των.

Δέν θα πύσσωμεν ιδία λέγουσαι και συμβουλεύουσαι: ότι τό μύρον δέν πρέπει να χρησιμεύη, όπως περικαλύψη κακήν όσμην. Σώμα περίρπουτον υπό ρουπαρού και άπόζοντος ιδρώτος, δέν πκεί: δζον δια της χρήσεως ισχυρών αρωμάτων. Τα άρώματα δέν πρέπει να καλύπτουν τας δυσωδίας, ώς τα κοσμηματα δέν πρέπει να τίθενται επί τών ρουπαρών κηλίδων. Ποίν ή άρωματίσωμεν τας επιδερμίδας ή τά φορέματά μας άνάγκη να καθαρίζωμεν αυτά εις τοιούτον τρόπον, ώστε να μη άποπνέουν ούδεμίαν όσμην. Τό θέρος άρωματίζεσθε μετρώως. διότι με την ζέσην τα άρώματα άτμίζονται, επ'σης και τόν χειμώνα εις τας συναναστροφάς και τούς χορούς, όπου ή άτμόσφαιρα είναι θερμή, διότι άλλως άποβαίνετε δυσάρεστος εις όσους σάς πλησιάζουν.

Δύο άνθρωποι ζώντες μαζί όρείλιον να μεταχειρίζονται τό αυτό άρωμα, όπως άμοιβαίως μη αισθάνονται αυτό. Έάν είναι σύζυγοι και έκαστος εξ αυτών επιθυμεί να έχη ίδιον άρωμα, ά; έχη την άδρότητα να έκλέξη ό καθείς των τό άρωμα, τό όποιον άρέσκει εις τόν άλλον. Η άρρώστιας και ή διακοχής άγάπη επί τοιούτων βασίζονται ύποχρεώσεων, επί τοιούτων μικρών και άνεπαισθήτων θυσιών.

Αλλ' επανέλθωμεν εις τά μύρα μας. Θα επεθύμουν επειδή άποτελούν ταύτα την πνοήν τών άνθρώπων, πτα γυνη να προσκωκευτο ειδικήν άνθους ώρισμένον πνοήν, ήτις βαθμηδόν να συνηνοτο μετ τής ιδιικής της, εις τρόπον ώστε να τή άνήκη, να γνωρίζεται από τό άρωμά της.

Θα κατορθωθή δε τοϋτο δια της έν τώ μέλλοντι παραθέσεως συνταγών κατασκευής μύρων, εξ ών έκάστη θα κατασκευάζη τό προτιμώμενον, χωρίς να τό άγοράζη έντός φιαλίδων εις χιλιάδας όμοιομόρφους διασκορπιζομένων άνά τόν κόσμον όλον.

Marie Jonvence (ιατρός)

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Όταν ή μικρά κόρη φθάση τό δέκατον ή τό δωδέκατον έτος της ηλικίας της, τότε ή ανάπτυξις της βλίνει καλπάζουσα και ό όργανισμός της ύφίσταται σημαντικές μεταμορφώσεις. Είναι ή κρίσιμωτέρα περίοδος της ζωής της γυναικός αυτη και ή υγιεινή της ηλικίας ταύτης ένέχει μεγάλην σπουδαιότητα. Η γυμναστική, ή καλλίτερον έφαρμοζόμενη εις όλα τά μέρη του σώματος είναι αι οικιακά έργασια, δι' ών φυσικώτατα και άδιάστως τό σώμα άσκειται. Την γυμναστικήν αυτην την έχομεν πάντοτε εις την διάθεσίν μας, τούσον δε ποικίλλει, ώστε ούτε μόν άφίνει άγύμναστον.

Αί οικιακά έργασια δέν είναι εξευτελιστικά, ώς επεκράτησε να νομίζουν νεανίδες τινες. Είναι τό φυσικόν έργαστήριον, εις τό όποιον ή νεανίς άποκτά την μεγαλειότεραν φυσικήν ανάπτυξιν, ένταυτώ δε και την επιστημονικήν λειτουργίαν του οικου, πράγμα μεγάλης χρησιμότητος δια τόν μετέπειτα οικογενειακόν βίον της κόρης.

Είς την άσκησιν ταύτην προστιθέμενος ό τακτικός περίπατος εις έλευθερον και καθαρόν όριζοντα και ή όσον τό δυνατόν όλιγωτέρα πνευματική καταπόνη-

σις, εξασφαλίζει υγιή περίοδον της τούσον κρίσιμου από της παιδικής εις την νεανικήν ηλικίαν μεταβάσεως της κόρης.

Μήτηρ ιατρός και παιδαγωγός

Η ΚΑΤ'ΟΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΗ

Πρόκειται περί πνευματικής τινος συγκοινωνίας, περί ιδιαιτέρου μέσου εκπαιδεύσεως, τό όποιον άναφέρει ή γνωστή μυθιστοριογράφος Βενζόν εις την περι' Αμερικανίδος μελέτην, την όποιαν καταχωρίζει ή «Επιθεώρησις τών Δύο κόσμων».

Μία εύπαιδευτος Αμερικανίς, ή κυρία Τίκσον, έσκέφθη να σχηματίση ειδός τι συνδέσμου εκ γυναικων διδασκαλισσών, αι όποιαι να έχουν άλληλογραφίαν με τας έγγραφομένας σπουδαστρίδας και να πκαρδίδουν, ούτως ειπεΐν, προς αυτάς τά μαθήματα από μακράν και να λαμβάνουν παρ' αυτών θέματα και έπιστολάς, να παραδίδουν τας ξένας φιλολογίας και να ταΐς ύποδεικνύωσι τά κατάλληλα προς σπουδήν βιβλία, εκπληροΰσαι — από μακράν πάντοτε — τό καθήκον τών διδασκαλιών.

Τό κατάστημα τοϋτο όμως δέν παραδίδει κυρίως τά αρχικά στοιχεία της εκπαιδεύσεως, αλλά έχει ιδιάζοντα σκοπόν να διευθύνη και να συμβουλεύη τας δεσποινίδας, τας έξερχομένας εκ του σχολείου, και να τας βοηθή εις την πνευματικήν των ζωήν.

Η κυρία Τίκσον εξηγεΐ τοιουτοτρόπως την ιδεάν του σχολείου τούτου. «Μου φαίνεται, λέγει, ότι δυνάμεθα ν' άνυψώσωμεν δι' όλας τας γυναίκας την άξίαν της οικογενειακής έστίας, παρέχουσαι εις αυτάς την εύκαιρίαν της άναγωγέσεως και συνειθείζουσαι αυτάς εις την μελέτην τών μεγάλων συγγραφέων, οι όποιοι θα συντροφεύουν ένω άορίστως θα άσχολούνται εις τας οικιακάς έργασίας

Ό συνδυασμός ούτος της έργασίας με την σπουδήν, τόν όποτον ή κυρία Τίκσον έπραγματοποίησεν, έχει ήδη ύποδειχθή εις τό «Μέλλον της Επιστήμης» υπό του Ρενάν και έφηρμόσθη υπ' αυτου του Τολστόη, όστις, άν και εξακολουθή να ηνε συγγραφεύς και ήθικολόγος, εργάζεται συγχρόνως ως κηπουρός και ύποδηματοποιός.

Η ιδέα της κυρίας Τίκσον επέτυχε πληρέστατα και ήδη έκάτον έννενηντα έπιστήμονες κυρίαι συνεννοούνται δι' έπιστολών με τετρακοσίας είκοσι τρείς σπουδαστρίδας. Ίδρύθησαν δε ήδη και σαράντα εξ σύλλογοι, όπου φοιτώσιν, όσαι εύχαριστούνται να εργάζωνται, έν συνοδεία άνεπτυγμένων φίλων.

Αί διδασκάλισσαι λαμβάνουν ενθέσεις ιδεών, σημειώσεις, έρωτήσεις παρ ά τών μαθητριών και προκηρύττουν διαγωνισμούς. Αί άπαντήσεις και τά άποτελέσματα τών διαγωνισμών δημοσιεύονται εις μηνιαίον περιοδικόν άφιερωμένον εις την άλληλογραφίαν. (Έκ του Γαλλικού Έλένης Γεωργιάδου

ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ ;

Ότι συγκινεί αρκετά τόν κόσμον τό ποδήλατον και όλα τά σχετικά προς αυτό ζητήματα δέν είναι άνάγκη να σάς τό μάθωμεν. Κυρίως τό ζήτημα της άσκήσεως τών γυναικων επί ποδηλάτου άπασχολεί τούς δημοσιογράφους και τούς ιατρούς. Τό ζήτημα τοϋτο έσζητήθη και έν Γαλλία εις την Ιατρικήν Ακαδημίαν. Τελευταίως δε ή «Ιατρική Εφημερίς τών Παρισίων» έζήτησε την γνώμην τών ιατρικών έξοχοτήτων του κόσμου, θέ-

σασα την εξής έρώτησιν : « Η έν μέτρω ποδηλασία είναι καλή άσκησις δια τας γυναίκας ; »

Έκ τών 48 ιατρών, οι όποιοι απήντησαν, 34 έπιδοκιμάζουν την εισαγωγήν του ποδηλάτου εις τας γυναίκας, 9 την άποδοκιμάζουν έντελώς και τρείς την άποδοκιμάζουν μετ' επιφυλάξεων.

Όλοι όμως συμφωνούν, ότι αι κυρίαι πρέπει να άνέρχωνται έν μέτρω εις τό ποδήλατον και να τό άποφεύγουν εις ώρισμένας ήμέρας. Όχι μόνον δέν βλάπτει τότε, αλλά και ώφελεΐ εις την ανάπτυξιν του σώματος και συντείνει εις την θεραπειάν πολλών γυναικων εκ τοπικών νόσων, της νευρασθενείας π. χ., της ύστερίας, τών νευρικών διαταράξεων, της μορφοινομανίας, τών γενικών άδυνωμιών, άναιμίας, χλωρώσεως, λυμφατισμού, του διαβήτου, της δυσπεψίας, τών όξέων ρευματισμών, της αρθρίτιδος, της μελαγχολίας, της δυσκοιλιότητος, της ήμικρανίας, της φθίσεως έν τώ πρώτω σταδίω, του πνευμονικού έμφισήματος, της χρονίας βρογχίτιδος, της εξ άναιμίας άμνηρορίας, της δυσμνηρορίας, της ξηρής αρθρώσεως και της ύδραρθρώσεως.

Ποδηλατήστρια

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΙΛΛ

Η διεύθυνσις του Παρθηναγωγείου Χίλλ, του επί εξήκοντα έτη διαμορφώσαντος πλείστας όσας Έλληνίδας οικοδεσποινας, λαμβάνει την τιμήν να καταστήση γνωστόν εις τό κοινόν ότι έφετος πολλάς μεταρρυθμίσεις επενεγκούσα εις τε την διοίκησιν της Σχολής και την καθόλου πνευματικήν μόρφωσιν τών νεανίδων, ήρξαστο λειτουργούν από της 5 ένεστώτος μηνός.

Και την μεν άνωτάτην έποπτείαν και την καθόλου διεύθυνσιν έχει ως μέχρι τουδε ή κυρία Μπέση Μάτσωνος, άνεψία τών αιδιμίμων ιδρυτών του Παρθηναγωγείου, την δε διεύθυνσιν τών

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τελος ήκούσθη και ούθις ή φωνή της Τερέζας, άλλ' όλος άλλόκοτος, βραδεία, άτονος φωνή, μηδόλως ήχούσα.

Τους άπλανείς της όφθαλμούς τούς είχε προσηλώσει επί της Ναδίνας, την όποιαν έβλεπε από την θέσιν της, έρριμένην, ως ήτο επί της έδρας της.

Και έδεικνυεν αυτην δια της χειρός, ήν είχε και ούθις τείνει.

Και ειπε.

— Ό δολοφόνος μου . . . είναι . . . είναι αυτός . . . ό Ροβέρτος ! . . .

Ός όρως κεραυνοβληθείσα κατέπεσε επί του έδάφους ή Συβίλη. Η Ναδίνα εύρέθη δια μιās όρθια. Η Φράγκα έθλιβε δια τών δύο χειρών την καρδίαν της, ως να ήσθάνετο, ότι άπονήσκει.

Ό κ. δε Κομβρομιών ήτο λευκός ως σάβανον.

Ούτος έπλησίασεν εις την κλίνην της Τερέζας, τρέμων, μόλις δυνάμενος να σταθή.

Έκυψεν όλίγων προς τό μέρος της.

Η άσθενής τόν έκύταξε, αλλά τό πρόσωπον της δέν έδειξέ τι.

— Τερέζα! τή ειπε μεγαλοφώνως.

Ούτε έκινήθη ή Τερέζα.

— Ποιος σέ έπλήγωσε ; Ποιος σέ έκτύπησε ; ήρώτα επιμόνος δια της τραγείας σχεδόν φωνής του. Η Τερέζα άπεκρίθη τότε, προσηλώσα επί της Ναδίνας τό βλέμμα, και δείκνύουσα και ούθις αυτην δια της χειρός.

— Αύτός ! Ό Ροβέρτος !

Κα άμέσως μετ ά τοϋτο επανήλθεν ό πρότερος έκείνος γέλως, ήχηρότερος

σπουδών ή κυρία Στάμπα, ήτις άριστοΰχος ούτα του Άρσνακείου και πολλές άλλας παιδαγωγικάς γνώσεις κτησαμένη κατ ήν πολυετή αυτης έν Ευρώπη διαμονήν, παρέχει πολύτιμον συμβολήν ού μόνον και αυτη διδάσκουσα, αλλά και έφαρμοζουσα και εμάγουσα έν τε τη παιδαγωγία και διδακτική μεθόδω ότι καλόν ήρύσθη εκ τών άρίστων της Ευρώπης παρθηναγωγείων.

Διακεκριμένοι καθηγηται και διδασκάλισσαι εκ τών δοκιμωτάτων προσελήφθησαν εις διδασκαλίαν τών μαθημάτων, άτινα διερρυθμίσθησαν συμφώνως προς τά προγράμματα τών προτύπων έν Ευρώπη Παρθηναγωγείων.

Η Γαλλική και Άγγλική γλώσσα θέλουσι διδάσκεισθαι επίσης υπό δοκιμών Άγγλίδων και Γαλλίδων, ιδιαιτέρα δε φροντις έλήφθη, όπως αι νεανίδες άσκωνται περι τας γλώσσας αυτάς και πρακτικώς. Επίσης προσελήφθη έφετος και Γερμανίς, ήτις επί έλαχίστους διδάκτρους θέλει διδάσκει την γερμανικήν γλώσσαν εις τας βουλομένας.

Η μουσική, ή τε όργανική και ψωδική, ή διαμορφούσα και διαπλάττουσα τά ήθη, έννοείται ότι έσται άναπόσπαστον μέρος της καθόλου διδασκαλίας.

Αλλ' ή Διεύθυνσις, πιστεύουσα άκράδαντως ότι ή θρησκευτική διδασκαλία είναι ή κυριωτάτη βάσις, επ' της πρέπει να έδράζηται πτα άλλη τών ανθρώπων γνώσις, και ό μόνος όδηγός προς τόν πολυτάραχον και περιπετειώδη βίον, και ότι μόνη του Χριστου ή διδασκαλία διδάσκει την νεότητα να άπομακρύνη από του άνθους τά δηλητηριασμένα πράσιτα και να καθοδηγή αυτην εις την άρετήν, ακολουθούσα δε τό παράδειγμα τών αιδιμίμων της Σχολής κτιτόρων, έπέστησεν ιδιάζοντως την προσοχήν αυτης εις τό θρησκευτικόν μάθημα, και ίδρυσε οαπάναις της Σχολής και τών φιλοχρίστων ναΐσκον, ένω κατ ά Κυριακήν και τας άλλας έορτασίμους ήμέρας εκκλησιάζονται αι μαθήτριά, μετέχουσαι και αυται έμπράκτως πασών τών ήεροτελεστιών.

Η Διεύθυνσις του Παρθηναγωγείου Χίλλ μη επιδιώκουσα κέρδη, αλλά συνεχίζουσα τό έργον τών μακαρίων ιδρυτών, ούτινες σκοπόν αυτών προέστησαν την διαπαιδαγωγήσιν και χρι-

ήθη, μάλλον επωδίνως κρούων την άκοήν, περισσότερο έμπικτών τρέμον και φρικην.

Ό ιατρός άπεμάκρυνεν επιτακτικώς πάντας, μόνον την Φράγκαν και την Συβίλην άφήσας έν τώ δωμάτιω.

— Εξέλθετε, ειχεν ειπεΐ. Άν εξακολουθήσωμεν ούτω την φωνούμεν.

Ηδη έθρήνη ή κόμησσα, και με τό μανδύλιον καλύπουσα τούς όφθαλμούς της, εξέφραξεν εις τόν κ. Ζερβαί την άπελιπιστικήν της θλίψιν. Άλλα, τέλος, ήρώτησε τόν κ. Δεζορωμό ό κ. δε Κομβρομιών πριν ή εξέλθη, αυτός ό γέλως είναι: νευρικόν σύμπτωμα; θα παρέλθη αυτη ή κατάστασις, ιατρέ ;

Άνεκφραστος θλίψις έκάλυψε τό πρόσωπον του γρηαιού ιατρού. Φεΐ ! . . . Μακράν από την άλήθειαν εύρίσκεσθε ! «Είτε συνεπέα του υοδερού έκείνου κτυπήματος της κεφαλής, είτε συνεπέα τών συγκινήσεων τας όποιας ύπέστη άμα συνελθοΰσα, τώρα είναι τρέλλή !

— Τρέλλή ! Ό Θεέ ! . . . άνερώνησεν ό κ. δε Ζερβαί. Θα ιατρευθή όμως ;

Ό ιατρός έτεινε αυτομάτως τά βλέμματα προς τά άνω και δια συντετριμμένης φωνής :

— Ό Θεός τό ειξεύρει ! ειπεν.

Ό Ροβέρτος εξαργυρώσας τά συναλλάγματα της Τερέζας ήτοιμάζετο ήδη να άναχωρήση.

Διηυθύνθη εις έν εκ τών γραφείων, όπου έμαθε τας τιμάς τών ταξειδίων, τας ήμέρας τών άναχωρήσεων, την διάρκειαν του διαπλου.

— Να σάς έγγραψωμεν; τόν ήρώτησεν επί τελους ό υπάλληλος.

— Εύχαριστώ. Τώρα άμέσως, όχι, θα επανέλθω όμως; βεβαίως.

Όταν έφθασεν εις την θύραν δια να εξέλθη, εύρηκε ίσταμένους δεξιά και άριστερα εξώθεν αυτης δύο άνθρώπους.

— Είπατε ό κύριος Ροβέρτος; τόν ήρώτησεν ό εις εξ αυτών με άρετην ευγένειαν δια Βρεττανόν.

— Μάλιστα, κύριε, άπεκρίθη ούτος. Τί άγαπάτε :

στιανικήν διάπλασιν ἑλληνίδων μητέρων, βεβαίῳ ἐπὶ τέλους τοὺς γονεῖς ἢ κηδεμόνας ὅτι τὰ εἰς τὸ παρθηναγωγεῖον αὐτῆς ἐμπιστευθῆσόμενα αὐτῶν τέκνα θέλουσι τύχει, ὡς πάντοτε πάσης μητρικῆς μερίμνης καὶ προστασίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1894.

Ἡ Διευθυνσις

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κρασί ὀρεκτικωτικοῦ κόνιν. Ζητήσατε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον : Κόσσιον πικρὰν 15 γρ., κόνιν εἰς κόνιν 15 γρ., Μπαρμπάρροζια εἰς κόνιν 5 γρ., κεδροκούκουτσα 15 γρ. καὶ λευκὸ κρασί ἀρετίνωτο τριακόσια δρ. Ἀφήσατε ὅλα αὐτὰ νὰ μουσκεύσων εἰς τὸ κρασί δύο ἡμέρας, ἀποσταλάξετέ τα. Κατασκευάσατε ἰδιαιτέρως σιρόπι πικρούτσικο μὲ πορτοκαλόφλουδες καὶ ἀναμιγνύετε εἰς ποτηράκι δύο κουταλιὰς σιρόπι καὶ δύο κρασί καὶ πίνετε τὸ πρῶν καὶ βράδυ.

Βωδιῶν τυλιχτῶ. Λαμβάνετε ψαχνὸν βωδινὸν ἢ βιδελίσιο, τὸ κοπανίζετε καλὰ καὶ τὸ κόπτετε εἰς λεπτὰς φέτας. Καθαρίζετε καλὰ 2—3 σαρδέλες ἀλυμρὲς μυρωδάταις, ἀφαιρεῖτε τὰ κόκκαλά των καὶ τὰς λυώνετε. Προσθέτετε εἰς αὐτὰς μαϊντανὸ φιλοκομμένο, βασιλικὸν πιπέρι, καὶ μοσχοκάρυον. Ἀλείψατε μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τὸ ἕν μέρος κάθε φέτας, κόψατε ἰσομεγεθεῖς λεπτὰς φέτας λαρδί, τυλιζατε τὸ λαρδί καὶ περὶ αὐτὸ τὴν φέταν σας τὸ κρέας καὶ δεσάτε τὰς ὅλας χωριστά. Λύσατε βούτυρον ἐντὸς χύτρας, κοκκινίσατε τὰς φέτας σας καλὰ καὶ βγάλετε τὰς. Εἰς τὸ βούτυρον των προσθέσατε ὀλίγην φαρίαν, κοκκινίσατέ τὴν καὶ προσθέσατε ὀλίγον κρεατόζουμον ἢ κρασί. Λύσατε τὰς φέτας σας καὶ βάλτετέ τας νὰ ἀποξηθοῦν. Προσθέσατε ὀλίγας φέτας λεμόνι καὶ σερβίρετε πολλὸ ζεστόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ ἡμιθρασμένα αὐτὰ χωνεύονται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ὠμά.

Πρὶν νὰ στρώσητε τὰ χαλιὰ σας, ἵνα τὰ προφυλάξητε ἀπὸ τὴν φθορὰν τῶν ἐντόμων, καταβρέξετε τὸ πάτωμα ἀπὸ ἀναλευμένην τερεβινθίνην, τὴν ὅποιαν εὐρίσκετε εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Μὴ σκεπάζετε ποτε τὰς ὀδοντοδούτσας σας εἰς δοχεῖα κλειστά συρτάρια. Προσλαμβάνουν πάντοτε ὄσμην πολλὴν δυσάρεστον.

— Νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Νὰ μάθω πρῶτον περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐγὼ ἄγνωστος ἐξήγαγεν διπλωμένον φύλλον χάρτου ἐκ τοῦ θαλακίου του.

— Ὑπάρχει ἐναντίον σας ἔνταγμα συλλήψεως, εἶπεν ἐπιδεικνύων αὐτὸ εἰς τὸν Ροδέρτον. Προέρχεται ἐκ Γαλλίας, ἡμεῖς δ' ἐχομεν ἐντολὴν νὰ σὰς ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν δικαστὴν, ἵνα ἐξηγηθῆτε μετ' αὐτοῦ.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσω νὰ ἔλθω μαζὶ σας; ἀνερώνησεν ὁ Ροδέρτος, ὅστις ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς συνειδήσεώς του οὐδ' αὐτὸς ἐπαράχθη, ὅταν ἤκουσε τὴν τῶσον ἀπειλητικὴν φράσιν, ἔνταγμα συλλήψεως. Καὶ ἂν μοῦ γεννηθῆ ἡ ἰδέα ὅτι εἰσθε ἐπιτήδειοι λωποδῦται, οἵτινες μόνον σκοπὸν ἔχετε νὰ μὲ γυμνώσετε;

— Κανεῖς δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ ἔχετε ὅ,τι ἰδέαν θέλετε. Ἡμεῖς ἐλάβομεν διαταγὴν, τὴν ὅποιαν θὰ ἐκτελέσωμεν ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ἂν δὲν θελήσετε νὰ μὰς ἀκολουθήσητε μὲ τὸ καλόν.

— Διὰ τῆς βίας; ἐπανέλαθεν ὁ Ροδέρτος. Διαφέρει τότε. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰσθε δύο ἐναντίον ἐνός, ἀλλ' ἐννοεῖα σας καὶ εἰμὶ ἀρκετὰ δυνατός.

— Ἐχετε λάθος. Δὲν εἶμεθα μόνον δύο. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν θὰ γίνωμεν πενήντα φθάσει νὰ ἐπιδίδωμεν τὸ ἔνταγμα εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἱ ὅποιοι εἶναι γύρω ἐδῶ.

— Τότε, κάμετε ὅ,τι ἔχετε νὰ κάμετε, διότι μὰ τὸν Θεόν, δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω παρὰ ἂν δὲν εἰμπορέσω νὰ ἀντισταθῶ.

Τοῦ ἔκαμαν τὸ θέλημα.

Ἐνθὺ τὸ ἕν τῶν ὀνάνων τῆς εἰσαγγελλίας τὸν ἐκράτει δυνατὰ ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸ ἄλλον ἐσύριξεν, ὕψον ἅμα τὴν χεῖρα δι' ἧς ἐκράτει ραβδίον βραχὺ, καὶ ἀνακινῶν αὐτὸ εἰς σημεῖον προστάξεως συνδρομῆς τῆς δημοσίας δυνάμεως.

Μετ' ὀλίγον ὁ γλύπτης πρὶν λάθῃ καιρὸν νὰ σκερθῆ κ' ἀντιστασίας, εὐρέθῃ περικυκλωμένους ἀπὸ κλητῆρας, οἵτινες ἐν ἀκρῆϊ τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐσήκωσαν εἰς τὰ χεῖρια των καὶ τὸν μετέφερον εἰς παραμένονσαν ἐκεῖ πλησίον ἅμαξαν.

Ὅταν τέλος τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τῆς ἀμάξης, τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτι τὸν πηγαίνουν ἐνώπιον τοῦ παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ δικαστικοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ἀστυνομία! . . . Ἀνακριτὴς! . . . ἐπανέλαθεν ὁ Ροδέρτος. Ἀλλὰ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Α. Π. Κων/πολιν. Γράφω προσεχῆ ἑβδομάδα.—Καν Ε. Μ. Ἀλεξάνδρειαν.— Ἀστρολόγητε μᾶλλον εἰς πεζογραφήματα. Αἱ ποιήσεις σας εἶναι πολὺ ἀτελεῖς. Ἡ ἐφημερίς εἶχε διακοπὴ τὸν Αὐγουστον ὡς συμβαίνει κατ' ἔτος.—Κον Δ. Μπ. Ζάκυνθον. Λυπούμαι ἀδυνατοῦσα νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Οὐδέποτε ἡ « Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν » δημοσιεύει ἀνδρικὰ ἔργα, ἢ παράβασις δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης θὰ συνεπήγετο δυσάρεστους συνεπείας. Καὶ πάλιν σὰς ἐκφράζω τὴν μεγάλην δι' αὐτὸ λύπην μου.—Καν Ε. Ν. Δρ. Σύρον. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ αἱ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν ἐντὸς τῶν φύλλων πρὸς μίαν ἐκάστην ἐκ τῶν συνδρομητριῶν.—Καν Στ. Π. Ὑδραν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Σὰς ἀποστέλλω προσεχῶς σημεῖωσιν τῶν συγγραμμάτων, ἅτινα ὀφείλου νὰ κοσμοῦν τὴν μικρὰν βιβλιοθήκην σας.—Καν Μ. Ζ. Βόλον. Τὸ φύλλον στέλλεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κ. Π. Κακλούθη.—Κον Ὁλ. Μ. Κων/πολιν. Ὁκτῶ φρ. ἐλήφθησαν.—Καν Δ. Σ. Μαγχεστρίαν. Ὁ 1ος καὶ 3ος ἀριθ. ἐξητηλήθησαν. Θὰ σὰς σταλοῦν μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν ὡς καὶ ὁ 11 καὶ 12 εὐθὺς ὡς ἐκδοθῶν.—Κον Κ. Β. Θεσσαλονίκη. Εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν πρότασίν σας Γράφομεν τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Κον Γ. Ι. Σμύρνην. Ἐχετε δίκαιον νὰ παραπονήσθε. Ἀλλὰ λόγοι προσδληθείσης ὑγείας δικαιολογοῦν τὴν σιωπὴν. Γράφομεν.—Κας κ. Α. Δ. Π. Ζάκυνθον καὶ Σ. Κ. Βενετίαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦμεν θερμῶς τὰς κ. κ. συνδρομητριάς καὶ ἀνταποκριτάς μὰς νὰ μὰς ἀποστείλουν τὰς καθυστερούσας συνδρομάς τοῦ ἔτους τούτου.

Ὁ Ἄγγλος ὀδοντοῦατρος κ. JOHN S. WALKER λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν ἀξιότιμον αὐτοῦ πελατεῖαν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐν τῇ ὁδῷ Νοταρᾶ ὑπ' ἀριθ. 89 κατοικίης του μετόκηται εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ κ. Χρήστου Ράλλη ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου ὑπ' ἀρ. 37.

ΓΥΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὅ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὲς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιίας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς, δυναμένη νὰ καταρτίσῃ μαθητριάς τελειῶς καὶ ἐντὸς ἐνός ἔτους νὰ διδάξῃ αὐτὰς μαθήματα δύο τάξεων ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διδασκαλία τῆς εἶναι εὐμέθοδος κατεργητὴ, ἀκόπως δὲ τὰ μικρὰ μαθητῶν παρ' αὐτῆς τὰ δυσκολώτερα πράγματα.

Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μὰς.

τί νὰ μὲ θέλου; Ἐσκέφθη τότε τὰς δικαστίας χιλιάδας φράσεων τῆς Τερέζας μετὰ μεγάλης ἀνησυχίας. Θὰ ἐγρεῖαζέτο νὰ δικαιολογήσῃ πῶθεν προήρχοντο αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἐσπυλλογίσθη ὅμως, ὅτι ἡ Τερέζα ἐρωτώμενη θὰ εἶδε τὴν δέουσαν ἐξηγήσιν. Δὲν τῷ ἐδόθη καιρὸς νὰ σκερθῆ περισσότερο ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἄλλως τε, δὲν ὑπάρχουν οὔτε προφυλακίσεις, οὔτε μυστηριώδεις περιορισμοὶ οὔτε παγίδες. Ὅ,τι ἔχουν νὰ εἶπουν εἰς τὸν κατηγορούμενον τοῦ τὸ λέγουσιν καθαρά, καὶ ἄνευ τῶν τῶσον συνήθων πλαγίων ἐρωτήσεων καὶ περιστροφῶν τῶν ἐν Γαλλίᾳ δικαστικῶν ἀρχόντων.

Παρὰ τῷ ἀνακριτῇ ἴστατο διερωτηθεὶς, ἵνα μεταφράξῃ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις.

— Καταδικώκεσθε, τῷ εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, διὰ δολοφονίαν γενομένην ἐν Παρισίοις κατ' αὐτὰς, αἱ δικαστικαὶ δὲ ἀρχαὶ τῆς πατρίδος σας ζητοῦν νὰ σὰς συλλάβωμεν καὶ νὰ σὰς ἐκδώσωμεν εἰς αὐτάς. Ἐν τούτοις οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι οἱ προστατεύοντες τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐκδοσιν ὑμῶν πρὶν ἢ βεβαιωθῆ κατόπιν ἐξετάσεως ἂν ἡ κατηγορία φαίνεται βέβαιος.

Μέγας καὶ βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ Ροδέρτου.

— Ὑπάρχει πλάνη περὶ τὰ πρόσωπα, κύριε, εἶπεν, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ σὰς πείσω περὶ τούτου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠρεῖνησε τὸν πρὸ αὐτοῦ φάκελλον καὶ μετ' οὐ πολλῷ ἀνέγνωσε γαλλιστὶ μὲ ἀγγλικωτάτην προφορὰν.

— Ροδέρτος, γλύπτης, 204, ὁδὸς Κλιμανκούρ. Καὶ κεραυνοὶ ἂν ἐξεργηγνέτο πρὸ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐπροξένοι περισσότερο ἀκρίβειν εἰς τὸν ἀτυχῆ νέον. Οἱ ὀρθαίμοι του ἔγειναν ὀλοστρόγγυλοι, αὐτὸς δὲ ἔγεινεν ὠχρὸς ὡς πτώμα.

— Ἐγὼ δολοφόνος; ἐκραύχασε. Ἐγὼ! . . . Ἐγὼ! . . . Δὲν εἶναι δυνατὰ πράγματα αὐτά, κύριε ἀνακριτῆ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατηγοροῦμαι ἐπὶ δολοφονίᾳ! . . .

— Ἐν τούτοις αὐτὸ διατείνονται οἱ ἐν Γαλλίᾳ, ἀπάντησεν οὗτος ἀπαθέστατα « Ἐν τούτοις ἐδῶ δὲν εἶμεθα εἰς τὴν Γαλλίαν. Δύνασθε νὰ ἐπιχειρήσητε νὰ ἀποδείξητε τὴν ἀθωότητά σας, καὶ ἂν τὸ κατορθώσητε, θὰ σὰς ἀπολύσωμεν. Ὁ Ροδέρτος ὅμως δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς λόγους του. Ἐτρεμεν ὡς φύλλον δερρόμενον ὑπὸ ἀνέμου.

(Ἀκολουθεῖ)